

jascho, až by se žurca šaprašnuli ša přeneju gluzneju byu jeje młodego žyweńa. Mato Nowka! Lědy běšchtej kólebkam hurostkej, a južo se šnajaschtej, grajkašchtej gromaže, chój-žašchtej do šhule gromaže. Wóna šchěgńascho do Barlińa, wón pschiže ša něju ako wójak — a pschižegaschtej šebe . . . A wschynno jo mimo!

Wóna poglědnu na špijuze žišchetka. Kaš špoškojne špi-
jachu š polwoznychoneju gubku. Šej se we wóžyma šaschamni,
šdny se pscheschischczachu a běžachu po hobližu došoj. Ach wy
žišchi, wy šczo to pschespali. Dwe hutšhobe, š lubošczu šwě-
šanej, stej něto žělonej psches dšymošu dšynu . . .

Hanka pschimašcho ša šwójim žěkom, ša žaschim; ale jeje
ruže, howaž pschezej pilnej, něšchěšchtej jej žinža škužyšch,
šlimpašchtej. Žasche šuwnu se na šemju.

Šo běšcho se š Hanku štašo? Wóna šama něwěžascho.
Hutšhoba jej žěkašcho a bólescho, tak aby š nožom do něje
řešaš. A do głowny bijašcho wíchor, górschy ako wót wónka do
hoknow. Mimo, mimo. — Šo běšcho ta jedna myšl, kóta-
ruž hyšchczi mějašcho — a ta dajašcho ju, tak ako mrějazego
šmertne wójowańe. Ale na ras wótworišchtej se jeje šblěd-
ńonej, twarže šamkńonej gube, a š dšymoškocze hutšhoby pschi-
že štyšne šdychńeńe: „Mój Bog!“ Šowczo šchowašcho głowu
do rukow a podpře ju. Šórza šdja huroni se na blido.

II.

Škóweš něwěžascho, lež jo hyšchczi šymě, abo lež jo nalěto
tam. Škusta šurawa pošchynwašcho póla a gumna. Rownož
južo pošdńo běšcho, hopytowašcho škynžo pódermo, aby se
psches šurawu pschedobnyšo. Droga běšcho šmaršńona, grusli-
kata; ten jabraty wós, kótaryž psches šchiche pólo řagotašcho,
běšcho dře poš góžiny dalošo škynšasch. Na wósu štojašcho
módra, mólowana lóška, se žiwnyymi žoktyymi a žerivenyymi
šwětkami a ptašchkami poš bokach a šwercha. Šódla šwěšchascho
se ředně pulěrowana bruna šumoda, kótaraž běšcho š měchami
pošchynša. Do běšcho Šanzyny došnyš.

Šředku pschi wóju lažašcho walik škomy a dwa by mo-
galej na šom šejžesch, ale žedno se tam něžednu, Hanka a
šuczak žeschtej šódla. Šepowedašchtej šebe šwele, jano wós